

TEAM MORTIS

KRISTALKINDEREN

BJORN VAN DEN EYNDE

Voor mijn wondertje Marie Anne & alle lichtjes rondom haar.

No nonsense thriller voor tieners

© 2015 – Baeckens Books NV, Mechelen
Uitgegeven in 2015 door Bakermat.

Eerste druk: september 2015

Tekst: Bjorn Van den Eynde
Redactie NL: Emile Salomons
Algemene redactie: Catalina Steenkoop
Omslagillustratie: Dries Bastiaensen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 136 7
NUR 284
D/2015/6186/54
www.bakermat.com
www.teammortis.be

'Tijd kopen, voor je leven voorbij is.'

Chronos

PROLOOG

KOUDE STAD

Het was koud in de Duitse hoofdstad. Een dichte mist daalde neer over de uitgestorven gebouwen en alles leek zich in een diepe stilte te hullen. Toch klonk heel ver weg kerstmuziek. Jingle Bells en Stille Nacht. Ramen van woningen hingen vol kerstballen en witte lichtjes. Een fijn laagje verse sneeuw maakte het plaatje bijna compleet.

Het waren echter niet Jozef en de hoogzwangere Maria die omstreeks middernacht onder de open hemel op zoek waren naar beschutting. De vijftienjarige Corina Weidling liep langs de Berlijnse muur en slikte haar speeksel in. Haar ontstoken keel was rauw als schuurpapier. Haar pleegmoeder had haar nog zo gezegd binnen te blijven. Corina was ziek en moest rusten. Maar het meisje was het niet gewend te luisteren en bovendien was het de mooiste feestdag van het jaar, Kerstmis, en die wilde ze zo ontzettend graag met haar vrienden doorbrengen.

Had ze maar naar haar pleegmoeder geluisterd ... Was ze maar in haar warme bed gebleven, dat nu zo ver weg leek.

Ze leunde even met haar hand tegen de muur en voelde druppels over haar pols glijden. Ze bekeek haar vingers, alsof ze bang was dat de jarenoude graffiti op de muur sporen zou nalaten en haar hand zou kleuren. Het was maar water, simpele gesmolten sneeuw.

Ook langs haar been gleden druppels naar beneden. Ze wreef langs haar knieholte en bracht haar vingertoppen naar haar ogen. Haar middelvinger en ringvinger waren rood van het bloed, dat uit de wond op haar bovenbeen sijpelde.

Bij elke stap die ze zette, voelde ze de stekende pijn door haar lichaam gaan. Maar ze gaf niet op. Ze wilde haar voor-sprong niet verliezen. Ze wilde haar belagers voorblijven.

Voetstappen galmden langs de betonnen muur en stierven weg over de golven van de rivier de Spree. De kerstmuziek was verdwenen. Enkele klokken gaven met ferme slagen het begin van de middernacht mis aan. Corina slaakte een gil en probeerde haar pas te versnellen. Met haar rechterhand drukte ze de wond dicht, maar de pijn was ondraaglijk.

Een man van ongeveer veertig jaar oud schudde de sneeuwvlokken uit zijn haren, trok zijn jas dicht tot bij het spiegelhangertje dat rond zijn nek hing en wreef langs zijn kriebelende baard. Hij had dat onding veel liever enkele dagen geleden al afgeschoren, maar de uit Litouwen afkomstige 'spiegelman' wilde er in Berlijn onherkenbaar uitzien. Te veel mensen had hij al tegen zich in het harnas gejaagd. Te veel nieuwe vijanden waren op zoek naar hem.

Gelukkig was het kerstnacht. Iedereen zat binnen feest te vieren. Nergens was een levende ziel te bespeuren, alleen het strompelende meisje een paar tientallen meters voor hem. Hij duwde op de knop van het apparaatje dat aan zijn broeksriem hing, het oortje zoemde en hij had niet veel woorden nodig om zijn bloedverwanten op de hoogte te brengen.

'Ik zie haar, bij de Spree. We hebben haar. Eindelijk.'

Corina zakte door haar benen en schreeuwde om hulp.

De spiegelman nam een pistool uit zijn jaszak, pakte het vast bij de loop en sloeg de kolf hard tegen de schedel van het meisje. Ze smakte op de grond en gaf geen kik meer.

De spiegelman wreef langs het hangertje en hield het voor

zijn oog, zodat hij zichzelf in de reflectie kon zien. Dit was wie hij was, wie hij moest zijn. Een opkomend gevoel van schuld onderdrukte hij. Hij bepaalde zelf wie hij in zijn spiegelbeeld zag.

Op de Alexanderplatz liepen een paar jongeren rond die de weg kwijt waren. Ze waren te dronken om zich iets van de barre kou aan te trekken en zongen Duitse studentenliederen. Over de uitgestorven Berlijnse kermis hing een bijzondere sfeer, nu de kerstmarkt er volledig verlaten bij lag. De jongeren hadden niet in de gaten dat de Litouwse man vanachter de vele glazen panelen van het spiegelpaleis, 'het Labyrint' genaamd, hen scherp in het oog hield. Hij deed behoedzaam een houten paneel dicht dat naar een verborgen vertrek leidde, verstopt achter een van de ouderwetse lachspiegels. Onder het toezien van enkele bloedverwanten haalde hij een glimmende scalpel tevoorschijn.

Corina Weidling probeerde te gillen, maar het doek dat haar mond dichtsnoerde maakte zelfs ademen bijna onmogelijk. Ze wilde haar armen bewegen, maar ze was te erg verdoofd. Haar geest was net niet beneveld genoeg om bewusteloos te raken, maar aan de gruwel die haar te wachten stond was geen ontkomen aan. De spiegelman prevelde een gebed. Hij bracht het mes naar haar navel en sneed zonder aarzelen van links naar rechts de huid open. Corina snikte in paniek, alleen maar omdat ze wist wat de man deed. Gelukkig voelde ze er nauwelijks iets van.

De man stak zijn vingers in haar opengesneden buik en voelde langs haar organen en ribbenkast. Corina's ogen draaiden weg en haar hoofd viel neer.

De man voelde nog intenser van links naar rechts in de wond. Hij keek zijn bloedverwanten haast in paniek aan en schudde het hoofd.

‘Niks. Helemaal niks’, zei hij, alsof het niet logisch was dat hij in de buik van Corina Weidling slechts aantrof wat daar thuishoorde.

Hij trok zijn witte handschoenen uit, gooide ze in een prullenmand en knikte naar de anderen. Zijn kompanen pakten Corina op en legden haar op een grote, zwarte zak.

Slechts even speelde de man met het idee om het meisje te helpen en de wond te hechten voor ze te veel bloed zou zijn verloren. Maar de man beseftte dat het meisje al te veel had gezien.

Hij wist dat hij over lijken moest gaan om het vreemde geheim dat hij met zich meedroeg te bewaken. Niemand mocht weten waar hij werkelijk naar op zoek was in de buik van een onschuldig, vijftienjarig meisje.

HOOFDSTUK 1

HOME RUN

Toen het huurbusje door een gat in de weg stuiterde, schoot Erika wakker. Ze lag met haar hoofd op de laatste achterbank, haar blote knieën tegen haar lichaam getrokken. Ze keek naar de wolkenloze Kroatische hemel die aan de vuile achterrauit van de bestelwagen voorbij schoof. Ze geeuwde, wreef in haar helblauwe ogen en veegde haar zweterige haren uit haar gezicht. Hoe lang had ze geslapen?

Achter het dorp Gornja Brela rezen de bergen majestueus op.

Verlaten huisjes raasden voorbij, de gevels gehavend door kogelinslagen. Het waren oude littekens, herinneringen aan de Joegoslavische Burgeroorlog die vooral tussen 1991 en 1995 veel slachtoffers had gemaakt.

Omdat het ook het toeristische laagseizoen was, maakten de verlaten huizen en de uitgestrekte Kroatische natuur een mistroostige indruk.

'*Mannaggia! Cretino!*' Andreas zat twee banken voor Erika op de passagiersstoel en probeerde het stuur vast te grijpen. 'Hou je ogen op de weg, idioot! En nooit remmen *in* de bocht, altijd ervoor!'

Felix duwde zijn zwarte, vierkanten bril op zijn neus en haalde nerveus een hand door zijn warrige, blonde haren.

'*Eh copain, calmez-vous!*' De Franse jongen omklemde het

stuur nog steviger. Zijn voeten zochten nerveus houvast op de pedalen. Hij reed voor het eerst in deze auto en had eerder het gevoel dat het busje hem bestuurde, dan andersom.

In normale omstandigheden zou een zeventienjarige jongen nooit zomaar met een auto mogen rijden. Maar Felix was geen normale jongen, net zoals Erika en Andreas geen normale tieners waren. Mocht de Kroatische politie hen aanhouden en Felix' rijbewijs of hun paspoorten controleren, dan zou er geen vuiltje aan de lucht zijn. De tieners wisten dat ze moeiteloos elke Europese en internationale controlepost konden passeren.

Dat was zo als je werkte voor het team. Bij de start van elke nieuwe opdracht kregen ze een nieuwe identiteit en een nieuwe achtergrond.

Erika bekeek haar Kroatische paspoort en moest wennen aan haar nieuwe naam: Erika Perko. Dan vond ze haar originele naam toch veel beter klinken: Erika Storm. Maar dat meisje van zestien was maanden geleden gestorven in een kanaal in België. Althans, zo ging het verhaal ...

De naam 'Erika Perko' paste ook veel beter bij de cover die de drie tieners hadden gekregen. Als ze vervelende vragen zouden moeten beantwoorden tijdens hun opdracht, zouden ze zich uitgeven voor Sloveense studenten, die van hun sabbatjaar gebruik maakten om de wereld te verkennen. Erika had er weinig vertrouwen in dat Felix zijn Franse of Andreas zijn Italiaanse accent goed zouden kunnen verbergen. Ze kon alleen maar hopen dat ze deze simpele opdracht snel en efficiënt zouden afwerken.

'Pas op!'

Een vrachtwagen kwam recht op hen afgereden en claxonneerde fel. Andreas trok het stuur naar zich toe. De banden van de bestelbus piepten en het voertuig miste de vrachtwagen op een haar na. Felix ging vol in de remmen. Erika viel

van de achterbank, bonkte op haar achterwerk tussen de twee zetels in en bezeerde haar staartbeentje. De autobus slipte en kwam in de stoffige berm tot stilstand.

'Mannaggia! Wat doe je nu!?' vloekte Andreas.

'Ja zeg, ik doe mijn best, eh!' riep Felix.

'Les één bij autorijden.' Andreas schreeuwde zo hard dat zijn wangen rood werden. *'Je moet op je eigen baanvak blijven, idioot!'*

'Idioot? Idioot!? Doe het dan zelf, belachelijke ... Italiaan!'

Felix gooide zijn portier open en liep voor de auto langs de berm af.

Erika hees haar lichaam omhoog en wreef over haar pijnlijke achterwerk.

Ook Andreas stapte uit en gebaarde naar Felix. *'Wat nu?'*

'Ik zit al twee uur achter het stuur', riep Felix. *'Ik ga me opfrissen. Of je dat nou leuk vindt of niet!'*

'Maar het is nog maar een half uur rijden?'

Felix keek zelfs niet meer om. Hij ging op het geluid van een klaterende rivier af en zocht zich tussen de bomen een weg naar beneden.

Erika duwde de schuifdeur van de bestelbus open, stapte uit en leunde tegen de zijkant. Ze voelde de zon op haar bleke armen branden, rechtte haar rug en ademde diep uit. Wat was het warm.

Andreas liet zijn ogen over haar dunne jurkje glijden en kwam glimlachend dichterbij.

'Non hai troppo caldo?' Andreas vroeg of ze het niet te warm had.

'Sì, un pò', antwoordde Erika in haar beste Italiaans en ze knikte. *'Penso che tu resisti di più al sole.'* Ik denk dat jij beter tegen de zon kan.

Andreas trok zijn T-shirt over zijn hoofd en veegde het zweet ermee van zijn voorhoofd. Erika gluurde stiekem naar zijn

gespierde buik en had amper oog voor de littekens die de jongen met zich meedroeg. Wat zag hij er waanzinnig goed uit met zijn nonchalante haar en licht gekleurde borst.

Hij grijnsde, gooide het T-shirt in de autobus en kwam zo dicht bij haar staan, dat Erika spontaan haar adem inhield.

‘Ik heb het heel warm.’ Hij grinnikte en wreef met de toppen van zijn vingers langs haar kin. ‘Maar dat ligt niet aan de zon.’

Hij friemelde aan de bovenkant van haar jurkje, trok de stof naar zich toe en loerde even snel naar haar borsten. Erika kreeg een kleur. Ze drukte haar hand op haar jurk en keek gegeneerd om zich heen.

‘Zeg! Ik heb er niks onderaan, hoor!’

Andreas moest lachten om haar nervositeit.

‘Mooi toch.’

Erika stak haar tong uit. Andreas knikte naar haar jurk.

‘Doe je dat om mij te plagen?’

‘Nee’, grinnikte ze, terwijl ze haar hand nog steeds op haar jurk hield.

‘Want ik kan je één ding zeggen, *principessa*, je brengt mijn hoofd helemaal op hol.’

Hij legde zijn hand op haar bil, schoof hem onder haar jurk tot bij haar slip en kneep zacht in haar achterwerk. Hij bracht zijn lippen naar haar mond, maar voor hij haar kon kussen, duwde Erika zijn hand weg.

‘Rustig maar, tijger.’ Ze trok haar jurk recht. ‘Kijken mag, aankomen niet.’

‘Alsof je dat echt meent.’ Andreas staarde haar in de ogen en legde zijn vinger op haar lippen. ‘We hebben *first base* gehad.’ Hij liet zijn hand zakken en streelde vluchtig langs haar borsten. ‘*Second base*.’ Hij wandelde met zijn vingers over haar buik naar beneden. ‘*En third base*.’

Erika pakte zijn hand vast, voor hij bij zijn doel was. Andreas grinnikte.

‘Waarom geen euh... *home run*?’

Erika kon geen zinnig woord bedenken. En waarom sprak Andreas in dit soort rare baseballtaal?

‘We hebben het toch leuk met ons tweeën?’ vroeg hij.

‘Ja.’

‘Jij zou mijn eerste zijn.’

‘Jij ook van mij, maar ...’ Erika aarzelde. ‘We zijn nog maar een paar weken samen.’

‘Maanden.’

‘Andreas, ik ben zestien.’

‘Wat leuk. Ik zeventien.’

‘Je begrijpt best wat ik bedoel.’

‘Zestien is toch niet zo jong? Ik ken genoeg jongens en meisjes die veel jonger waren toen ze voor het eerst ...’

‘... en ik ben niet zomaar een of ander meisje, oké?’ Erika sneed hem bits de pas af. Andreas liet haar los en deed een stap achteruit. Erika baalde.

‘Sorry’, zei hij. ‘Ik wou niet euh...’

‘Je hoeft geen sorry te zeggen.’ Wat voelde ze zich rot.

‘Het is gewoon ... Soms daag je me echt uit.’

Erika knikte.

‘En het is niet dat ik je nog nooit naakt heb gezien. Ik bedoel ...’ Hij wees naar haar borsten. ‘Die twee zijn ondertussen wel bekend terrein, hoor.’

Erika grinnikte en staarde wat verlegen naar de grond.

‘Dat is wat anders’, zei ze.

‘Oké dan.’

‘*Afen toe wat verkennen en voelen ...*’ Ze stotterde en kwam bijna niet uit haar woorden. ‘*Dat vind ik ook leuk. Maar, om echt al all the way te gaan ...*’

Andreas knikte.

‘Daar ben je nog niet klaar voor.’

‘Begrijp je dat?’ vroeg ze aarzelend.

‘Natuurlijk.’

‘Echt?’

‘Erika ...’

‘Want al die kerels en meisjes die jij kent en die al super lang euh... hopsasa ...’

‘Hey.’ Hij legde zijn hand op haar wang. ‘Wat anderen doen, maakt niet uit. Ik zie je graag. We doen dit op *onze* manier. Wij tweeën.’

Erika glimlachte en kuste Andreas op zijn lippen.

‘Maar kijken mag dus wel?’ lachte hij. Erika rolde met haar ogen en knikte. Het is al goed.

Andreas legde zijn voorhoofd tegen haar voorhoofd, trok haar jurkje weer naar zich toe en staaarde samen met haar een tiental seconden naar haar borsten.

‘*Principessa*, dit is niet goed voor mijn hart.’

‘Heb je ze nu genoeg zien?’

‘Genoeg gezien? Onmogelijk.’

Hij wapperde speels met zijn hand. Erika schudde haar hoofd.

‘Nee nee. Niet voelen’, lachte ze. ‘Niet hier. Straks ziet iemand ons.’

Felix kwam de berm weer opgelopen, zijn haren en hoofd nat van het koele water. Erika slaakte een gillette en duwde Andreas achteruit. Waar kwam hun Franse vriend zo opeens vandaan?

‘Wat zijn jullie aan het doen?’ vroeg Felix schaapachtig. Erika keek quasi verwijtend naar Andreas. Zie je nu wel? Ze trok Felix’ handdoek uit zijn handen en liep naar de berm.

‘Ik ga me ook opfrissen’, zei ze. Felix glimlachte en staaarde net iets te lang naar Erika’s decolleté.

‘Oh zeg, wat is dat toch met kerels?’ riep ze geërgerd. ‘Morgen doe ik gewoon weer een BH aan, hoor!’

Felix’ hoofd kleurde knalrood. Wat had hij nou misdaan? Hij

keek schuld bewust naar Andreas, forceerde een glimlach en haalde zijn schouders op.

Andreas trok een wenkbrauw op en sloeg zijn armen over elkaar. Waar stond Felix naar te kijken!?

‘Eh zeg, *copain*. Ik heb niks gezien’, mompelde Felix. ‘En dan nog ... De zon schijnt voor iedereen, toch?’

Andreas antwoordde niet en keek naar Erika, die tussen de bomen verdween. Andreas en Erika hadden het meer dan leuk samen, maar toch had Andreas het gevoel dat Erika hem op een afstand hield. En dan had hij het niet over de hele *home-rund* discussie. Op het einde van de rit kon dat hem gestolen worden. Andreas vond het veel erger dat hij het gevoel had dat Erika niet ten volle durfde tonen wie ze was en wat er in haar hoofd en hart omging. Op de ene of andere manier bleef zijn meisje een gesloten boek.

HOOFDSTUK 2

NELLE WEIDLING

Een half uur later parkeerde Andreas de bestelbus bij een verlaten stuk strand in Lokva Rogoznica. Nu de zon op z'n hoogste punt stond, zou het busje spoedig in een oven veranderen. Slechts de schaduw van enkele bomen bracht een beetje verkoeling.

Erika trok de schuifdeur dicht en keek naar de flinterdunne map die Andreas onder zijn arm droeg. De Italiaan was de oudste van hun drieën en had hun opdracht en briefing gekregen van Celine Schield. De Zwitserse teamleidster van Team Mortis bepaalde welke jongeren welke opdrachten uitvoerden en in welke bezetting.

Erika zuchtte. Het zag er niet naar uit dat ze met deze opdracht veel spektakel mochten verwachten.

'Routineopdracht?' geuwde ze. Andreas sloeg de map open en toonde Erika en Felix een foto. Het meisje was zeventien jaar oud, had halflange bruine haren en ondanks haar vreemde buitenste snijtanden, die puntig waren en naar binnen wезen, zag ze er allerminst onaardig uit.

'Nelle Weidling', zei Andreas. 'Meisje van Duitse afkomst. Woont al veertien jaar in Kroatië en werkt als duikinstructrice.'

'Whola! Lekker ding.' Felix bekeek de foto van dichtbij. 'Daar wil ik wel eens mee gaan snorkelen. Haba haba!'

Andreas griste de foto uit Felix' handen. Of hij alsjeblieft een

beetje professioneel wilde blijven?

‘Duikinstructrice?’ Erika keek naar de verlaten duiklokalen en de met houten panelen afgesloten cafetaria. ‘Veel wordt er hier, zo te zien, niet gedoken. Woont hier eigenlijk wel iemand?’

‘Ja duh, het is laagseizoen’, zei Felix. ‘Misschien kan ik wel korting krijgen bij mooie Nelle.’

Andreas gaf Felix een por.

‘De opdracht is eenvoudig.’ Hij pakte er een kaart bij. ‘Nelle Weidling vinden en haar meenemen naar checkpoint A: Krvavica, een Kroatisch dorp op een dertigtal minuten rijden van hier.’

‘Dat is alles?’ vroeg Felix.

‘Yup.’

‘Haar gewoon van hier naar daar brengen?’

‘Zeg, spreek ik Chinees of zo?’

‘Geen infiltratie? Geen undercoverwerk? Geen ...’

‘... nee! Gewoon van A naar B.’

Erika bekeek de foto. Ze begreep niet goed waarom Felix zo gek was van dat meisje. Ze had vampiertanden, toch?

‘Waarom doet de politie dit niet?’ vroeg ze. ‘Wat een stomme opdracht.’ Ze duwde Andreas de foto in zijn handen. ‘Moeten wij daarvoor helemaal van Frankrijk naar hier reizen? Om die griet een lift te geven van Lokva Rogoznica naar Krvavica?’

‘Weet ik veel.’ Andreas stopte de foto weg. ‘Celine Schield heeft niet verteld waarom ze zo belangrijk is.’

‘Belangrijk?’ merkte Erika schamper op. Ze vond het belachelijk dat ze voor een Duits/Kroatisch duikmeisje zo lang in het vliegtuig en de auto had gezeten.

‘Misschien beschikt ze over belangrijke informatie?’ Felix’ hoofd sloeg op hol. ‘Of misschien is ze een spionne of zo?’

‘Celine Schield en Filip Huistra willen duidelijk niet dat iemand te weten komt dat wij Nelle Weidling hier weghalen

en naar een andere locatie brengen.' Andreas wenkte zijn jongere teamleden. 'Dus we werken onopvallend, snel en efficiënt. Oké?'

Andreas liep weg. Felix gaf Erika een por.

'Zeg, dat vriendje van jou, praat die altijd zo raar? *We werken onopvallend, snel en efficiënt.* Past echt niet bij hem.'

Erika lachte en rolde met haar ogen.

'Ach ja ... Hoog in de bol, hè. Meneer is nu *teamleider*, hè.'

'Oh. Teamleider ... Geef mij Nielsen maar.'

Andreas floot op zijn vingers. Kom op nou!

Felix mompelde wat bij zichzelf. Erika gaf hem speels een duw.

'Vooruit Felix, luisteren naar de baas.'

Er lag een rugzak op de stenen van het witte keienstrand. Andreas pakte hem op en bekeek hem. Felix kwam bij hem staan en wees naar het glanzende wateroppervlak. Een paar tientallen meters verderop kwam een hoofd boven water en verdween er net zo snel weer onder.

'Ik denk dat we haar gevonden hebben.' Andreas toonde een sleutelhanger waarin de naam Nelle gegraveerd was.

'Kom, ik doorzoek haar spullen wel even.' Felix trok de rugzak naar zich toe. Andreas hield 'm echter stevig vast.

'Wat?' vroeg Felix. 'Laat me nou kijken?'

'Jij gaat niet in haar spullen snuffelen!'

'Waarom niet? Misschien heeft ze wel een wapen.'

'Ach, idioot! We gaan dat hier gewoon snel afhandelen. Zonder incidenten.'

Felix liet de rugzak los en bleef Andreas aanstaren. Ook Erika stond met haar armen over elkaar haar vriendje koeltjes aan te kijken. Andreas werd er ongemakkelijk van.

'Wat?'

'Ga je nog iets doen?' vroeg Erika. Ook Felix knikte.

Andreas draaide zich om naar het water. In de verte kwam het meisje weer boven water.

‘Hey! Hallo!’ riep Andreas. ‘Nelle Weidling?’

Haar hoofd verdween weer onder water. Andreas bleef wat dommig voor zich uitkijken en voelde de ogen van zijn twee teamleden in zijn rug branden.

‘Hm, ja, goed bezig’, mompelde Felix. ‘Hoe zei je dat ook weer? *We werken onopvallend, snel en efficiënt?* Roep nog wat harder.’

‘Och, wat maakt het uit. Er is hier geen levende ziel in de buurt.’

‘Ja’, schamperde Felix. ‘En de enige levende ziel in het water hoort je niet.’

Andreas keek naar Erika. Ze keek met bange ogen naar het golvende wateroppervlak.

‘Wat? Op mij hoeft je niet te rekenen, hoor’, zei ze. ‘Ik ga dat water echt niet in!’

Erika klonk bits, alsof Andreas niet wist hoe bang ze was voor water. Alleen al door het gevoel van een paar koude druppels op haar huid verkrampte haar lichaam, raakte ze in paniek en kon ze geen adem meer krijgen.

Andreas mompelde wat, trok zijn T-shirt en zijn schoenen uit.

‘Het is al goed. Ik ga wel.’

Hij stapte het verrassend koele water in en zwom met enkele krachtige slagen de horizon tegemoet. Onder hem was er niets dan azuurblauwe leegte. De bodem zakte steeds verder weg en leek na een poosje helemaal verdwenen.

Andreas keek om zich heen, maar zag nergens beweging. Hij zwom enkele meters verder en zag enkele rotsen vlak onder het wateroppervlak. Hij klom erop en kon zo tot aan zijn middel in het water staan. Hij wuifde naar het strand.

‘Zien jullie iemand?’ riep hij. Felix zwaaide en gebaarde: Ik

hoor je niet. Erika zuchtte en zette haar handen in haar zij. Wat een vervelende opdracht was dit!

‘Zien jullie iemand?’ riep Andreas opnieuw. Opeens schoot er vlak naast hem iets uit het water omhoog. Andreas draaide zich met een ruk om, verloor zijn evenwicht en stootte zijn knie pijnlijk tegen de rotsen. Vlug krabbelde hij overeind. Een schim dook op uit het water en ging vlak bij hem staan. Ze schudde haar bruine haren uit en trok de duikbril van haar hoofd. Ze keek hem met een grijns aan en lachte haar tanden bloot.

‘Jeste li izgubili? Dušo?’ Nelles stem klonk zacht en teder.

‘Euh? Is dat Kroatisch?’

Ze rolde met haar ogen en legde haar hand op zijn borst. Ze kneep zacht in zijn spieren en glimlachte. Ze was onder de indruk. Niet slecht!

‘Ben je de weg kwijt? Schatje?’ zei ze opnieuw.

Andreas schudde zijn hoofd en keek verbaasd naar het meisje. Ze was een kop kleiner dan hij, maar had lef voor tien. Ze keek hem zelfverzekerd in de ogen en bleef met haar natte en strakke duikpak vlak tegen hem aan staan. Andreas werd er ongemakkelijk van en zocht met zijn blik hulp bij zijn vrienden op het strand.

Felix schermde met zijn hand zijn ogen af voor de zon.

‘Is ze dat nu wel of niet?’ vroeg hij.

Erika antwoordde niet. Ze begreep niet waarom die twee niet gewoon naar het strand kwamen. Of hadden ze het gezellig daar op die rots?

‘Ga je nog iets zeggen?’ vroeg Nelle.

‘Euh... ja. Ik ben Andreas. En ik ...’

‘Sorry. Heel onbeleefd. Niet uit de streek zeker?’

Ze hoorde aan zijn accent meteen dat hij Italiaans was.

‘Nee. Ik ... onbeleefd?’ vroeg hij.

‘Hier geven ze drie kussen als ze iemand begroeten. Of ben

je een of andere stomme boer?’

‘Wat?’

‘Jammer. Komt er in het laagseizoen eindelijk eens een keer een lekker ding voorbij op het strand ...’

Nelle ging op de toppen van haar tenen staan en gaf Andreas een kus op elke wang. De derde gaf ze expres op de hoek van zijn mond.

Erika fronste haar wenkbrauwen.

‘Euh... Wat zijn die nu aan het doen?’

‘Geen idee.’ Felix krabde op zijn kop. ‘Kroatische gastvrijheid?’

Nelle legde haar beide handen op Andreas’ borst. Hij wilde haar handen van zich afduwen.

‘Sorry maar ... kan je eerst even luisteren?’

‘Praten, hier? Ik dacht het niet.’

Ze duwde hem achterover in het water, lachte luid en sprong achter hem aan. Andreas kwam proestend boven water. Voor hij goed en wel besepte waar hij was, zag hij Nelles hoofd voor zich opdoemen. Ze had fonkelende, lachende ogen en nu pas vielen hem haar aparte snijtanden op, die een klein beetje naar binnen stonden.

‘Wie het eerst aan het strand is, fitnessboy.’

Andreas veegde de druppels uit zijn gezicht.

‘Fitness? Ik fitness helemaal niet.’

Nelle was al vertrokken en had direct een paar meter voorsprong. Andreas wilde zich niet laten kennen, zette de achtervolging in, maar zag de kloof alleen maar groter worden.

Nelle holde het strand op, was niet eens buiten adem en balde haar vuisten, terwijl Andreas moeizaam het strand op strompelde.

‘Ben niet erg onder de indruk’, zei ze plagend tegen Andreas en wijzend op Felix: ‘Is dat je *nerdy* vriend?’

Felix mompelde wat.

Nelle wees naar Erika.

‘En zij? Je zusje?’

Andreas schudde zijn hoofd.

‘Nee. Hou eens even op, zeg.’

Nelle liep naar Felix en keek hem net zo lang in de ogen tot hij bloosde. Ze grijnsde, trok haar rugzak uit zijn handen en wilde weglopen.

‘Hier blijven’, zei Erika scherp. ‘We hebben je hulp nodig.’

‘Hulp?’ Nelle gooide de rugzak over haar schouder, nam een hap uit een appel die ze eruit gehaald had en liep naar het dichtgetimmerde duikerslokaal. ‘Sorry. We zijn gesloten. Als je iets wilt eten, rij dan maar naar Omis.’ Ze draaide zich nog één keer naar Andreas. ‘Behalve jij. Jij mag wel blijven eten, hoor.’ Ze knipoogde verleidelijk. Erika had er genoeg van en sprong op Nelle af. Wie dacht dat mens wel dat ze was!? Felix kon Erika maar net tegenhouden.

‘Nelle Weidling?’ vroeg Andreas. Het meisje keek verbaasd op.

‘Je kent mijn achternaam ook?’ De glimlach smolt van haar gezicht. ‘Wie zijn jullie eigenlijk? Wat komen jullie hier doen?’

‘Kan je je spullen pakken?’ vroeg Felix. ‘Over vijf minuten vertrekken we.’

‘Jullie willen dat ik met jullie meerij?’ Nelle schamperde. ‘Staat er ‘stomkop’ op mijn voorhoofd geschreven, of zoiets? Ik blijf lekker hier.’

‘Het gaat om je veiligheid’, zei Andreas. Ook Erika en Felix keken nu verbaasd naar hun teamleider. Welke kaart hield hij achter de hand?

Andreas pakte de dossiermap en haalde een foto tevoorschijn.

‘Ken jij Dimitri Novak?’

Nelle hield haar adem in. Ze merkte aan Andreas’ koele blik dat hij het meende.

‘Ja. Hij is mijn vader. Ik bedoel ... stiefvader.’ Voor het eerst kwam ze niet uit haar woorden. ‘Voogd. Peter ... whatever.’

‘Het spijt me.’ Andreas toonde Nelle een foto van de man. Zijn huid was bleek en zijn ogen waren gesloten. Hoewel de rest van zijn lichaam niet te zien was, besepte Nelle meteen wat er hier aan de hand was.

‘Is hij ...?’

Andreas knikte. Nelle hield een hand voor haar mond en moest haar uiterste best doen om niet meteen in tranen uit te barsten. Zelfs Erika had nu met haar te doen.

‘Er was kwade opzet in het spel.’ Andreas legde de foto weer terug in het dossier. ‘Ik weet niet waarom, maar de persoon voor wie wij werken, denkt dat het voor jou hier niet langer veilig is.’

Nelle begreep er niets van.

‘... voor wie werken jullie?’

Andreas negeerde haar vraag.

‘Dus pak alsjeblieft je spullen.’

‘Ik wil eerst weten ...’

‘Nu. Oké? Antwoorden krijg je later.’

Nelle zuchtte. Ze pakte haar rugzak op en liep naar het duiklokaal. Felix volgde haar en keek ongerust om zich heen. Hij voelde zich opeens niet meer zo alleen op het uitgestorven Kroatische strand. Andreas raapte zijn T-shirt op en trok hem over zijn hoofd. Hij wilde Felix en Nelle volgen, maar Erika trok hem terug bij zijn arm.

‘Waarom heb je dat niet tegen ons gezegd?’ vroeg ze.

‘Wat?’

‘Dat er een man vermoord werd. Haar vader!’

‘Voogd.’

‘Maakt niet uit!’ Erika probeerde kalm te blijven. ‘We zijn een team. We vertellen alles aan elkaar!’

‘Ik moest zwijgen. Orders van Celine Schield.’

‘Orders ... Sinds wanneer volg jij de regels?’

‘Sinds wanneer wil jij dat ik de regels breek?’

Erika beet op haar tanden. Ze kon het niet verdragen dat Andreas informatie achterhield, zelfs al ging het om gevoelige informatie.

‘Ongelooflijk!’

‘Blijf nu eens kalm’, zei Andreas. ‘Meer weet ik ook niet, oké?’

‘Echt niet?’

Andreas knikte.

‘Je weet alles nu.’ Hij fluisterde. ‘Ik heb ook geen enkel idee waarom Celine Schield of Filip Huistra of wie dan ook van Team Mortis Nelle Weidling zo belangrijk vindt. Ik vind het net zo raar als jij.’

‘Maar, we moeten toch eerst ...’

‘Erika. Wij gaan gewoon doen wat er van ons gevraagd wordt. Nelle naar checkpoint A brengen. En dan ... hop, naar huis.’

Andreas rukte zijn arm los en liet Erika achter op het strand. Het meisje van Team Mortis had opeens geen lekker gevoel meer bij deze opdracht, die eerst nog op een routineklus had geleken. Er hingen veel vragen rond Nelle Weidling en Erika had geen idee waarom het meisje zo belangrijk was.